

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J. H.
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Juříčkem
sídlem Údolní 222/5, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2023, č. j. JMK 132419/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města Ivančice (dále též „komise“) ze dne 18. 5. 2023, č.j. MI 11484/2023 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“), a to 1/ ve výroku č. I. písm. a) výrokové části tak, že se text „*tak jim vzal klíče od vozidla firmy Sazeko Prostějov s. r. o., zn. Renault premium distribution, RZ X,*

kdy klíčky odmítal M. H. a J. H. vydat“ nahrazuje textem „odmítal vydat M. H. a J. H. klíče od vozidla firmy Sazeko Prostějov s. r. o., zn. Renault premium distribution, RZ X, které měl v té době ve své dispozici“; 2/ ve výroku č. II. výrokové části tak, že se za text „kód banky:X“, doplňuje text „podle ust. § 89 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů se poškozená ve zbytku uplatněného nároku na náhradu škody odkazuje na soud“. Ve zbytku žalovaný napadené rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným 1/ z přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 15. 11. 2021 v době kolem 14:45 hod., když zaměstnanci firmy SEZAKO Prostějov s. r. o., M. H. a J. H. prováděli čištění odpadů v bytě domu č.p. 82 v obci Nová Ves, tak jim vzal klíče od vozidla firmy Sazeko Prostějov s. r. o., zn. Renault premium distribution, RZ X, kdy klíčky odmítal M. H. a J. H. vydat, čímž úmyslně narušil občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustil schválnosti (dále též „skutek ad 1“); 2/ z přestupku proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 17. 2. 2022 v době od 10:00 hod. do 11:00 hod. v Ivančicích na ulici Krumlovská v prostoru benzínové čerpací stanice Plus Oil, u stojanu na pohonné hmoty blíže nezjištěným předmětem propíchl levou zadní pneumatiku osobního vozidla Audi A4 Avant, RZ: X, čímž způsobil N. Z. (dále též „poškozená“) škodu ve výši 4 450 Kč, čímž úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci z takového majetku (dále též „skutek ad 2“).
3. Za spáchané přestupky byla žalobci uložena jako správní trest pokuta ve výši 15 000 Kč dále povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč. Žalobci byla též uložena povinnost nahradit poškozené škodu způsobenou jí spácháním přestupku ve výši 4 450 Kč.

II. Podání účastníků

II.1 Žaloba

4. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce žalobou, jíž se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že tatáž komise již pravomocně zastavila přestupkové řízení o skutku ad 1/, neboť naznala, že žalobce jednal v krajní nouzi; nyní proto nemohla o stejně popsaném skutku rozhodnout znova a ještě odlišně.
5. Ve vztahu ke skutku ad 2/ žalobce zdůrazňuje, že poškozená neviděla, že by pneumatiku propíchl právě on; pokud jej poznala na videozáznamu z čerpací stanice, stalo se tak po návodné otázce ze strany komise. Správní orgány jej shledaly vinným ze skutku ad 2/ na základě videozáznamu; tento důkazní prostředek je ovšem nezákonný, neboť návštěvník čerpací stanice nebyl dostatečně informován o tom, že je daný prostor monitorován. Žalobce poukazuje na to, že osoba na záznamu má čepici a teplé oblečení deformující její postavu, pročež zachycenou osobu není objektivně možné identifikovat. Brojí též proti postupu komise (jež sám označil jako rekognici), která svědkům předestřela záznam z předchozího jednání, na němž je žalobce zachycen; svědci na to vyslovili, že se jedná o osobu, která se nacházela na místě činu. Vozidlo Avia na videozáznamu sice je ve vlastnictví jeho společnosti, ale řídili jej řidiči H. nebo T. Svědka T. však komise nedůvodně považovala za nedůvěryhodného. Svědka H. pak komise nevyslechla, přestože jí doručil čestné prohlášení, že je ochoten podat svědeckou výpověď. Neprovedení výslechu tohoto svědka přitom komise přesvědčivě neodůvodnila; její úvaha, že chtěl „vinu vzít na sebe“, je pouhou

spekulací. Žalobce navíc v době spáchání skutku ad 2/ nemohl být na čerpací stanici, protože měl jiný pracovní program.

6. Žalobce nesouhlasí ani s jemu uloženou povinností nahradit poškozené škodu. Nebylo dle něj prokázáno, že poškozená skutečně byla v daném okamžiku vlastníkem vozidla Audi. K opravě pneumatiky došlo až následující den po incidentu, k výměně o několik měsíců později; k jejímu poškození tudíž mohlo dojít jiným způsobem. Nadto poškozená dostatečně neprokázala, jakou konkrétní pneumatiku na voze původně měla a zda nově pořízené pneumatiky byly stejného typu a kvality jako ty původní.

II.2 Vyjádření k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření ke skutku ad 1/ uvádí, že jednání žalobce spočívající v tom, že vypnul motor fekálního vozu a odebral klíče skutečně vyhodnotil jako jednání v krajní nouzi. Tyto klíče však následně odmítal vydat, ačkoliv pracovníkům mohl celou situaci vysvětlit. Podle záznamu policie navíc tvrdil, že neví, kde klíče jsou, a teprve po opakovaných výzvách je vytáhl z kapsy. Jelikož takto činil i po pominutí nebezpečí, nelze jeho jednání nadále považovat za krajní nouzi.
8. Ke skutku ad 2) žalovaný konstatuje, že dokazování videozáznamem považuje za zákonné. Ze spisu vyplývá, že kamerový systém u čerpací stanice je řádně označen a záznam byl vydán pouze policii. Jeho provoz je v souladu s GDPR, právním základem je ochrana oprávněných zájmů správce. Souhlas zachycené osoby nebyl nutný, neboť záznam lze použít k ochraně práv jiných osob, pokud nelze skutečnost prokázat jinak a převažuje právo na spravedlivý proces. V projednávané věci nešlo o rekognici dle § 104b trestního řádu. Vzhledem k nepřítomnosti žalobce byli svědci pouze dotazováni, jestli poznávají osobu na videozáznamu a přítomného svědka T., a zda některý z nich byl v inkriminovaný den přítomen na čerpací stanici. Žalobce sice popřel, že je na záznamu zachycen, avšak dle úředního záznamu policie i místní znalosti se o něj jedná; stejně jej identifikovala i poškozená. Na základě kamerových záznamů a jednoznačné identifikace obviněného nelze přisvědčit tomu, že vozidlo Avia řídil jiný řidič nebo že se žalobce v daný den na čerpací stanici vůbec nenacházel. Výpověď svědka T. byla komisí důvodně hodnocena jako nevěrohodná, neboť sám sice připustil možnost, že se na čerpací stanici nacházel, ale následně popřel, že by vozidlo vůbec řídil. Za této situace komise správně vyhodnotila, že výslech svědka H. je nadbytečný, neboť by nepřispěl k objasnění věci. Žalobce má právo navrhnout důkazy, avšak správní orgán není povinen všem návrhům vyhovět.
9. Poškozená uvedla, že jela „se svým vozem“. I kdyby však byla v době spáchání přestupku jen uživatelem vozidla, tak jelikož nechala poškozenou pneumatiku na své náklady opravit, stejně by byla osobu, které byla způsobena škoda; § 70 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOP“) striktně nepojednává jen o vlastníku věci. V průběhu řízení nebylo nikdy zpochybněno právo poškozené na uplatnění nároku na náhradu škody, tyto námitky vznesl žalobce až teprve v odvolání. Z evidence vozidel navíc vyplývá, že poškozená byla v době spáchání přestupku vlastníkem daného vozidla. Poškozená doložila škodu ve výši 8 200 Kč dvěma doklady od pneuservisů. Komise uznala pouze část nároku (lepení a výměnu dvou pneumatik na nápravě), neboť nebylo prokázáno, že by byly poškozeny všechny čtyři pneumatiky. Výpověď majitele pneuservisů potvrdila nutnost výměny pouze dvou pneumatik. Žalobci proto byla uložena povinnost nahradit škodu ve správné výši; žalovaný pouze upravil výrok rozhodnutí tak, že poškozenou ve zbytku nároku odkázal na soud.

III. Jednání

10. Žalobce i žalovaný uvedli při jednání obdobné skutečnosti jako v žalobě či ve vyjádření k žalobě.
11. Soud při jednání neprováděl žádné dokazování, neboť to účastníci řízení nenavrhli a sám nepovažoval za nezbytné ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. doplnit důkazy, které byly provedeny správním orgánem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), v zákonné lhůtě. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
13. Žaloba není důvodná.

IV.1 Přestupek proti občanskému soužití

14. Ve vztahu ke skutku ad 1/ žalobce namítá, že komise rozhodla o totožném skutku dvakrát, přičemž poprvé řízení zastavila a podruhé jej z téhož jednání uznala vinným. Soud se ovšem se žalobcem neztotožňuje v tom, že se v obou případech jednalo o tentýž skutkový děj.
15. Ze správního spisu vyplývá, že komise usnesením ze dne 18. 5. 2023, č. j. MI 11543/2023, které nabylo právní moci dne 20. 6. 2023, zastavila přestupkové řízení vedené proti žalobci, a to pro skutek spočívající v tom, že „*že dne 15. 11. 2021 v době kolem 14:45 hod., když zaměstnanci firmy SEZAKO Prostějov s. r. o., M. H. a J. H. prováděli čištění odpadů v bytě domu č.p. 82 v obci Nová Ves, tak měl uniknout do uzavřeného, ale neuzamčeného vozidla firmy SEZAKO Prostějov s. r. o., zn. Renault premium distribution, RZ X, které bylo nastartované, kdy pomocí klíčků v zapalování měl vypnout motor, klíčky si vzít a z vozidla vystoupit*“, neboť tento skutek není přestupkem. Komise po provedeném dokazování dospěla k závěru, že žalobce vypnutím fekálního vozu a odebráním klíčů z něj skutečně mohl zabránit možné hrozící škodě na majetku a možná i zdraví občanů. Mohlo totiž (teoreticky) dojít k přetečení septiku či jinému poškození potrubí, neboť muži provádějící fekální práce neměli o existenci septiku ponětí. Prvotní postup žalobce, který chtěl muže kontaktovat a zabránit jim v jejich činnosti, byl zcela v pořádku. Komise naznačila, že žalobce v tomto rozsahu jednal v krajní nouzi. Zastavila proto řízení o části obvinění spočívající v tom, že žalobce měl uniknout do uzavřeného vozidla, vypnout v něm motor, vzít z něj klíče a vystoupit.
16. Současně s tím komise nyní přezkoumávaným prvostupňovým správním rozhodnutím uznala žalobce vinným z přestupku proti občanskému soužití pro jednání spočívající v tom, že „*dne 15. 11. 2021 v době kolem 14:45 hod., když zaměstnanci firmy SEZAKO Prostějov s. r. o., M. H. a J. H. prováděli čištění odpadů v bytě domu č.p. 82 v obci Nová Ves, tak jim vzal klíče od vozidla firmy Sazeko Prostějov s. r. o., zn. Renault premium distribution, RZ X, kdy klíčky odmítal M. H. a J. H. vydat*“. Následně žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok rozhodnutí komise tak, že se text „*tak jim vzal klíče od vozidla firmy Sazeko Prostějov s. r. o., zn. Renault premium distribution, RZ X, kdy klíčky odmítal M. H. a J. H. vydat*“ nahrazuje textem „*odmítal vydat M. H. a J. H. klíče od vozidla firmy Sazeko Prostějov s. r. o., zn. Renault premium distribution, RZ X, které měl v té době ve své dispozici*“.

17. Soud konstatuje, že obě rozhodnutí komise se shodně týkají událostí, které se uskutečnily dne 15. 11. 2021 v době kolem 14:45 hod. před domem č.p. 82 v obci Nová Ves. Komise přestupkové řízení částečně zastavila pro jednání spočívající v tom, že žalobce vnikl do uzavřeného fekálního vozidla, vypnul v něm motor a vzal z něj klíče. Soud ovšem zdůrazňuje, že toto jednání není předmětem následujícího rozhodnutí, jimž byl žalobce uznán vinným ze „zbytku“ obvinění. Žalobce byl sankcionován za jednání tkvící v tom, že klíče od fekálního vozu (jejichž samotné odebrání přestupkem není) následně odmítal vydat zaměstnancům společnosti SEZAKO Prostějov s. r. o., neboť v tomto počínání již dle komise nebylo možné spatřovat jednání v krajní nouzi. I když původní formulace prvostupňového správního rozhodnutí v popisu skutku obsahovala zmínku o tom, že žalobce „vzal klíčky“, tato skutečnost byla změnou formulace skutku učiněnou žalovaným vypuštěna. Soud shrnuje, že výrok č. I. písm. a) výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí, ve znění změnového rozhodnutí žalovaného, již neobsahuje popis žádného jednání žalobce, které by se duplovalo se skutkem, pro nějž bylo přestupkové řízení žalobce již zastaveno.
18. Samotným žalobcem v žalobě připuštěná skutečnost, že v obou rozhodnutích komise je skutek „jinak formulován“, je naprosto zásadní. Soud akcentuje, že se v obou případech nejedná o tentýž skutkový děj, jak se snaží tvrdit žalobce. Je sice pravdou, že oba skutky na sebe časově, místně i situačně bezprostředně navazují. Jsou však popsány dostatečně určitě na to, aby byly samostatným jednáním žalobce, které mohlo být právně posouzeno odlišným způsobem. Pouhé odebrání klíčů z fekálního vozu dle prvostupňového správního orgánu ještě nebylo přestupkem (proto bylo přestupkové řízení v tomto rozsahu zastaveno). Následné neoprávněné a bezdůvodné držení těchto klíčů a jejich nevydání oprávněným osobám ani poté, co je žalobce seznámil s podle něj hrozícím nebezpečím, však již bylo dle komise protiprávním jednáním naplňujícím skutkovou podstatu příslušného přestupku, za nějž byl žalobce potrestán.
19. Přisvědčit nelze výhradě žalobce, že žalovaný měl o té části skutku, kterou „vyňal“ z výroku č. I písm. a) prvostupňového správního rozhodnutí (tj. že žalobce vzal klíče od fekálního vozidla), přestupkové řízení dodatečně zastavit. Žalovaný totiž tuto část skutkového děje z prvostupňového správního rozhodnutí vyjmul právě proto, že se tento konkrétní úkon žalobce shodoval s jednáním, ve vztahu k němuž již bylo přestupkové řízení zastaveno. Pro skutek spočívající v tom, že žalobce vzal z fekálního vozidla klíčky, tedy již bylo řízení zastaveno. Nezbyl tudíž žádný prostor, v němž by po změně učiněné žalovaným mělo být přestupkové řízení ještě dále zastavováno; napadené rozhodnutí totiž uvedlo do vzájemného souladu obě rozhodnutí komise (o zastavení řízení a potrestání žalobce). Bylo tedy rozhodnuto o celém skutku, pro nějž bylo přestupkové řízení původně zahájeno.
20. Námitka žalobce, že i na následné držení klíčů od fekálního vozu je uplatnitelná argumentace o krajní nouzi, je dle soudu naprosto obecné. Žalobce tvrdí, že je „odtržená od reálného života“ představa, že mohl zaměstnancům společnosti SEZAKO sdělit, že se za domem nachází septik, vysvětlit jim své obavy s tím spojené a poté jim klíče vrátit. Soud se však s tímto neztotožňuje. Žalobce neuvedl jediný konkrétní důvod, proč musel mít ve svém držení klíče od fekálního vozidla i poté, co dosáhl toho, že mohl mluvit se zaměstnanci provádějícími dle něj rizikové práce v domě a zabránit hrozícímu nebezpečí. Žalovaný zcela případně poukázal na obsah úředního záznamu policie ze dne 15. 11. 2021, č. j. KRPB-209480-7/PŘ-2021-060312, dle něžž „při řešení celé situace hlídkou OOP Ivančice byl pan Jiří Hlavinka opakovaně dotazován, kde jsou klíče od vozidla, kdy odpovídal, že neví. V průběhu

šetření a opakovaných výzev ať sdělí, kam klíče dal, si je vytáhl z kapsy a předal hlídce.“ Z toho je dle soudu jednoznačně zjevné, že žalobce neoprávněně držel klíče od cizího vozidla dokonce i poté, co již byla na místě přítomna policejní hlídka; o jakémkoli bezprostředně hrozícím nebezpečí na majetku či zdraví tedy již nemohla být řeč.

21. Soud proto souhlasí se závěrem komise aprobovaným žalovaným, že následné nevydání klíčů od fekálního vozu zaměstnancům společnosti SEZAKO bylo protiprávním jednáním žalobce; ve vztahu k tomuto jednání přitom přestupkové řízení zastaveno nebylo.

IV. 2 Přestupek proti majetku

22. Pokud jde o skutek ad 2/, žalobce předně namítá, že jeho tvrzené protiprávní jednání přímo nepopsal žádný z vyslechnutých svědků a správní orgán jej dovodil pouze z kamerového záznamu. Soud připouští, že poškozená N. Z., její spolujezdkyně D. K. ani zaměstnankyně benzinové čerpací stanice J. K. osobně přímo neviděly, že by žalobce poškodil pneumatiku vozidla Audi A4 Avant. Soud ovšem zdůrazňuje, že to samo o sobě rozhodně neznamená, že skutkový stav věci nemohl být i přesto zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Žalobcem prezentované přesvědčení, že pokud předmětný útok nikdo neviděl, pak skutek nemůže být spolehlivě zjištěn, nepřipustně popírá možnost skutkových zjištění i z jiných přímých důkazních prostředků, než jsou výpovědi očitých svědků (např. z videozáznamu zachycujícího skutkový děj). Nadto se obecně připouští obviněného uznat vinným i na základě uzavřeného řetězce nepřímých důkazů.
23. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že **videozáznam je přípustným důkazem**, neboť byl pořízen bez jeho souhlasu; přehrání tohoto videozáznamu v přestupkovém řízení proto bylo nezákonné. Navíc se v projednávané věci nejedná o případ, kdy rozhodné skutečnosti nebylo možné prokázat jinak.
24. Soud k této námitce předesílá, že správní řád ani žádný jiný právní předpis neposkytuje výčet konkrétních situací, v nichž by získání či následné provedení důkazu odporovalo právním předpisům. Konkrétní případy, kdy je důkaz pořízen nezákonným způsobem, a tedy z procesního hlediska není použitelný, tak vymezila až judikatura. Ta vychází z premisy, že za nezákonný je třeba považovat mimo jiné takový důkaz, kterým dochází k neúměrnému a neodůvodněnému zásahu do ústavně garantovaných práv či svobod třetích osob. Závěr o tom, že provedení důkazu nepřiměřeným způsobem zasahuje do základních práv jiné osoby, musí být založen na konkrétních individuálních okolnostech projednávané věci. Vždy záleží na povaze a závažnosti porušení, přičemž ne každý zásah do práv třetí osoby automaticky vede k nepoužitelnosti důkazu. Pouze v případě, kdy důkaz porušuje práva třetích osob zásadním způsobem, lze důkaz označit za nezákonný a při rozhodování věci k němu nepřihlížet. Ústavní soud připustil, že i důkaz zasahující do základních práv třetí osoby může být přípustný a sloužit jako podklad rozhodnutí, pokud je jeho použití nutné pro ochranu práv jiných osob (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 1774/14, či ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. I. ÚS 3253/13, či usnesení ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. I. ÚS 3991/13). Ve všech těchto rozhodnutích došlo k zásahu do sféry soukromého života a osobnostních práv jednotlivce v důsledku pořízení soukromého audio či videozáznamu (jenž byl následně použit k důkazu) bez souhlasu nahrávané osoby, resp. proti její vůli. Ústavní soud ovšem tento zásah do práva na soukromí akceptoval a posoudil jej jako ústavně konformní, protože byl vždy odůvodněn potřebou chránit jiný, neméně důležitý, společenský zájem. Tím může být podle závěrů Ústavního soudu nepochybně i zájem orgánů veřejné moci na objasnění trestné či přestupkové činnosti a s tím

související zájem na odhalení a potrestání pachatele (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. II. ÚS 3098/17). K témuž závěru ve své judikatuře v minulosti dospěl i Nejvyšší správní soud, jenž i přes nutnost šetřit soukromí a integritu pachatele přestupku dovodil, že videozáznam pořízený soukromou osobou, jenž zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby a zároveň nebyl pořízen s jejím souhlasem nebo v souladu se zákonnými výjimkami (licencemi), může být důkazem plně použitelným ve správním řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68). V tomto rozsudku současně Nejvyšší správní soud podtrhl potřebu v případě pořízení soukromé videonahrávky vždy důkladně poměřovat legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením nahrávky dosaženo na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119).

25. Konkrétně přípustností provést (v soudním řízení) dokazování videozáznamem pořízeným na základě zákonné licence zakotvené v § 88 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů [dle nějž platí, že *svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob*] se zabýval také Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2018, sp. zn. 21 Cdo 1267/2018; právě na tento rozsudek odkazují správní orgány ve svých rozhodnutích. Nejvyšší soud zde konstatoval, že tuto zákonnou licenci je nutné (vzhledem k tomu, že jde o výjimku z práva na ochranu osobnosti člověka) vykládat restriktivně, neboť nelze připustit, aby bylo možné používat podobizny a zvukové či obrazové záznamy týkající se člověka nebo jeho projevů osobní povahy v řízení před orgánem veřejné moci (a pro tyto účely je pořizovat) vždy bez dalšího, když je to na prospěch právům nebo právem chráněným zájmům jiné osoby. Dospěl proto k závěru, že „*zvukový nebo obrazový záznam, který se týká člověka nebo jeho projevů osobní povahy a který byl pořízen soukromou osobou bez vědomí nahrávané osoby, lze použít jako důkaz v občanském soudním řízení pouze tam, kde má vést k prokázání skutečnosti, kterou není možné prokázat jinak (pomocí důkazů, které nezasahují do absolutních osobnostních práv dotčené osoby), a kde i další okolnosti případu vedou k závěru, že nelze upřednostnit právo na ochranu osobnosti dotčené osoby před právem na spravedlivý proces toho, komu je použití důkazu zvukovým či obrazovým záznamem týkajícím se této osoby nebo jejích projevů osobní povahy na prospěch.*“
26. V projednávané věci je nahrávka z kamerového systému benzinové čerpací stanice toliko vizuálním záznamem bez zvuku; zásah do osobnostních práv žalobce je minimalizován již jen tím, že z nahrávky není zjištělná žádná žalobcova komunikace ani jiné jeho verbální projevy. Žalobce je navíc na záznamu zachycen oblečený (v dlouhých kalhotách a bundě), nejedná se o žádnou aktivitu (intimně) osobního charakteru. Žalobce se na záznamu dopouští protiprávního jednání na veřejně dostupném prostoru. Soud konstatuje, že žalobcův zájem na utajení takové činnosti nemůže převážet nad veřejným zájmem na jejím odhalení a potrestání. Navíc sám žalobce tvrdí, že jej na předmětném videozáznamu nelze poznat a identifikovat; zjevně je tedy přesvědčen, že na záznamu není zachycen žádný jeho charakteristický rys. Soud dodává, že videozáznam byl pořízen provozovatelem čerpací stanice staticky umístěnou kamerou sloužící primárně k ochraně jeho práv; v nynější věci byl vydán toliko policejnímu orgánu za účelem vyšetřování, a to na jeho žádost.
27. S ohledem na individuální okolnosti projednávané věci krajský soud dospěl k závěru, že zásah do osobnostních práv žalobce (spočívající v přehrání videozáznamu zachycujícího jeho podoby, který byl pořízen bez souhlasu) lze z ústavněprávního hlediska posoudit jako přípustný, neboť plně sleduje legitimní a rovnocenně chráněné cíle. Provedení

videonahrávky bylo jednak vyváženo ochranou práv poškozené, jednak jej dostatečně odůvodňuje též zájem společnosti (státu) na eliminaci protiprávních jednání. Přehrání videonahrávky ve správním řízení bylo zjevně způsobilé splnit svůj účel, neboť bylo vhodné k prokázání přestupkového jednání žalobce. Ke stránce potřebnosti je možno uvést, že přestupkovému jednání žalobce nebyl nikdo osobně přítomen; ostatně sám žalobce shora poukazoval na skutečnost, že žádná ze svědkyň jemu vytýkané jednání osobně neviděla. Nebylo tedy možné přestupkové jednání prokázat jiným (z hlediska zásahu do práv žalobce) mírnějším prostředkem. Konečně se soud zabýval i poměřováním proti sobě stojících hodnot, přičemž vyhodnotil, že právo žalobce na ochranu soukromí nemohlo v dané situaci převážit nad zájmem na ochraně majetku poškozené a nad potrestáním protiprávního jednání poškozujícího poklidné soužití občanů.

28. Žalobce dále namítá, že upozornění na monitorování prostoru čerpací stanice nebylo dostatečné. K tomu soud konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplývá, kde a jak přesně byla umístěna cedulka s piktogramem kamery označující prostor snímáný kamerovým zařízením. Soud to však pro posouzení věci ani nepovažuje za podstatné. Jak je výše odůvodněno, dokazování předmětným videozáznamem bylo přípustné, a to i bez vědomí žalobce, že je nahráván. Není tudíž podstatné, kde byla cedulka s informací o monitorování prostoru umístěna.
29. Ve vztahu k žalobcem rozporovanému **postupu komise, který označil jako „rekognici“**, soud uvádí následující zjištění ze správního spisu: Poškozené N. Z. byl nejprve v rámci její svědecké výpovědi činěné při jednání 23. 1. 2023, kterému nebyl žalobce přítomen, přehrán videozáznam z kamerového systému na čerpací stanici; poškozená k němu uvedla: *„muž na videu je ten samý, o kterém jsem mluvila ve své výpovědi“* (srov. protokol o výpovědi svědka a poškozené ze dne 23. 1. 2023). Následně při jednání dne 11. 4. 2023 požádala komise svědkyni J. K. (obsahu čerpací stanice) a poškozenou, aby si prohlédly 1/ pana M.T. osobně přítomného při tomto jednání (kterého žalobce označil za řidiče Avie) a 2/ žalobce, který se k jednání nedostavil, protože komise dotazovaným ukázala videozáznam z minulého ústního jednání, na němž byl žalobce přítomen a je zachycen na záznamu z něj. Svědkyně K. uvedla, že *„muž, který byl na benzinové pumpě, je muž z videozáznamu, a ne přítomný pan T.“* Svědkyně identifikovala i hlas žalobce. Poškozená Z. uvedla, že *„na benzinové pumpě dle jejího názoru byl žalobce, který byl na videu. Jeho hlas také odpovídá tomu, co si pamatuje“*. Nutno podotknout, že tomuto ústnímu jednání byl přítomen zástupce žalobce (advokát), který ke shora popsanému postupu komise neuplatnil žádné výhrady a protokol o jednání bez jakýchkoli námitek podepsal (srov. protokol o výpovědi svědka ze dne 11. 4. 2023). Nadto z úředního záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Brno-venkov, oblastní oddělení policie Ivančice ze dne 10. 3. 2022 o vyhodnocení kamerového záznamu se podává, že policie na základě místní znalosti na pořízeném videozáznamu jednoznačně rozpoznala právě žalobce.
30. Jelikož svědkyně a poškozená neměly možnost výběru mezi několika osobami (jejich podobami), jednalo se dle přesvědčení žalobce o zmanipulovanou a komisí ovlivněnou rekognici. Soud má předně za to, že v projednávané věci se o žádnou rekognici ve smyslu § 104b zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), nejednalo. Jakkoli si je soud vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 As 168/2022-30, č. 4403/2022 Sb. NSS, tento není na místě aplikovat, neboť o rekognici nešlo. Svědkyni a poškozené pouze byla v průběhu jejich výsledku (jako součást jejich svědecké výpovědi) položena otázka, zda poznávají osobu, která byla v inkriminované době přítomna na čerpací

stanici. Žalobci nelze přisvědčit, že otázka byla ze strany komise návodná (ovlivňující), neboť svědkyni a poškozené nebyla dána možnost toliko jediné volby (nebyla jim ukázána podobizna pouze jedné osoby). Otázka byla formulována tak, zda právě muž zachycený na záznamu z jednání přestupkové komise, nebo muž osobně přítomný při výslechu, byli na čerpací stanici při incidentu, který bezprostředně před položení této otázky samy popsaly. Není taktéž pravdou, jak se snaží tvrdit žalobce, že poškozená a svědkyně neměly „možnost výběru“, resp. že jim byla predestřena podoba pouze jedné osoby a tu měly označit. Sám žalobce v rámci své obhajoby uvedl, že vozidlo Avia měl řídit jeho zaměstnanec M. T. Právě ten byl při jednání komise osobně přítomen a také na jeho (ne)přítomnost na čerpací stanici se komise dotazovaných ptala. Svědkyně i poškození přitom uvedly, že žalobce (muž na záznamu z jednání) je tím, který byl v rozhodné době na čerpací stanici.

31. Skutečnost, že se jednání dne 11. 4. 2023 konalo v nepřítomnosti žalobce, a ten tudíž shora popsanému výslechu poškozené a svědkyně K. nebyl přítomen, nelze komisi vytýkat. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobce byl poprvé předvolán k jednání na den 13. 6. 2022, ovšem dne 9. 6. 2022 se omluvil z důvodů nemoci; jednání bylo odročeno. Následně byl žalobce předvolán na jednání dne 5. 10. 2022, z něž se opět 3. 10. 2022 omluvil pro nemoc; jednání bylo odročeno. Poté byl žalobce předvolán k jednání na den 21. 11. 2022, z něj se znova dne 14. 11. 2022 omluvil pro nemoc; jednání bylo znova odročeno. Další jednání bylo nařízeno na den 23. 1. 2023 ve 13:00 hodin, z něž se žalobce telefonicky omluvil téhož dne v 12:35 hodin, a to opět pro nemoc. Tentokrát již komise rozhodla, že z důvodu opakující se nemocnosti a odročování bude jednání provedeno; pokud žalobce doloží lékařskou zprávu o své nemoci, bude zopakováno. Následující jednání bylo nařízeno na den 17. 3. 2023, přičemž tentokrát požádal o jeho odročení nově zvolený zástupce žalobce (advokát) s tím, že se s věcí nestihne seznámit. Této žádosti komise nevyhověla, jednání se konalo a dostavil se na něj žalobce i jeho právní zástupce (právě z tohoto jednání pochází videozáznam, který byl následně předložen poškozené a svědkyni K.). Další jednání bylo nařízeno na 11. 4. 2023, k tomuto jednání se žalobce opětovně nedostavil, přítomen byl ale jeho zástupce; jednání se konalo, a právě při něm byly poškozená a svědkyně K. dotázány na podobu muže, který byl na čerpací stanici. Ve správním spise není založena žádná omluva žalobce z jednání konaného dne 11. 4. 2023; nadto soud opakuje, že tomuto jednání byl přítomen žalobcův zástupce (advokát). Za této situace, zejména s ohledem na řadu dříve zmařených jednání a také skutečnost, že na jednání byly předvolány také další osoby (poškozená, svědkyně K., svědek T.), považuje soud rozhodnutí komise jednat v nepřítomnosti žalobce za zcela adekvátní a přiměřené. Jelikož byl jednání přítomen žalobcův zástupce, kterého si sám zvolil k hájení svých práv, nebylo postupem prvostupňového správního orgánu nijak zasaženo do práv žalobce.
32. Pokud svědkyně D. K. (spolujezdce poškozené) ve své svědecké výpovědi při jednání dne 17. 3. 2023 uvedla, že uvnitř benzinky „*viděly pána, jestli je to zde přítomný pán si nejsem jistá, je to již dlouho*“ (srov. protokol o výpovědi svědka ze dne 17. 3. 2023), tak tato skutečnost rozhodně nevyvrací ani nepopírá výpověď poškozené a svědkyně K., jak se snaží konstruovat žalobce. To, že si jedna svědkyně s časovým odstupem cca 1,5 roku nevzpomenula na podobu muže, s nímž měla její kamarádka „konflikt“ na čerpací stanici, bez dalšího rozhodně nijak nevyvrací výpovědi těch osob, které si podobu daného muže vybavily; nesnižuje to ani jejich věrohodnost.
33. Žalobce dále zpochybňuje kvalitu předmětného videozáznamu. Siluetu zachycené postavy dle něj deformuje oblečení, osoba má na hlavě čepici a není vidět barva jejich vlasů; je proto

objektivně zcela nemožné určit identitu pachatele. Soud se však s tímto neztotožňuje. Je sice pravdou, že muž má na záznamu na hlavě nasazenu čepici, takže vlasy mu vidět nejsou. To však soud nepovažuje za nezbytné pro rozpoznání konkrétní osoby. Oblečení pachatele není natolik volné, že by zkreslovalo jeho postavu, a to alespoň v základních obrysech. Muži je v určitých pasážích záznamu zřetelně vidět do obličeje, včetně pohledů z profilu. Zaznamenán je také způsob jeho chůze. Soud má jednoznačně za to, že kvalita videozáznamu je taková, že bez jakýchkoli obtíží umožňuje těm osobám, které pachatele zachyceného na záznamu znají, případně se s ním osobně setkaly, jej rozpoznat a identifikovat. Žalobce na předmětné nahrávce poznaly poškozená a svědkyně K.. Obě jej identifikovaly také podle hlasu, který si pamatovaly z incidentu na benzince; ten mohly porovnat s audiovizuálním záznamem z jednání, který jim komise pustila. Nadto žalobce na záznamu jasně rozpoznali také policisté obvodního oddělení Ivančice (minimálně pprap. Bc. Č., zpracovatelka úředního záznamu o vyhodnocení kamerového záznamu), a to na základě jejich místní znalosti osob z vlastního obvodu; navíc žalobce poznali také sami zaměstnanci prvostupňového správního orgánu.

34. Jakkoli se tedy žalobce snaží v podané žalobě videozáznam zpochybňovat, soud uzavírá, že pachatel přestupku je na něm zachycen způsobem, který umožňuje jeho identifikaci. Žalobce jako osobu zachycenou na videozáznamu poznali poškozená, svědkyně K. i policisté. Za této situace se dle soudu ve věci jedná o dostatečně přesvědčivý důkaz, který se žalobci nepovedlo nijak zpochybnit.
35. Soud žalobci neuvěřil jeho obhajobu spočívající v tom, že pachatelem přestupku měl být některý z jeho zaměstnanců, řidiči L. H. nebo M. T., kterým svěřil pracovní vozidlo Avia v majetku své společnosti HTL s.r.o.
36. Pokud jde o **zaměstnance T.**, ten ve své svědecké výpovědi při jednání dne 11. 4. 2023 uvedl, že je možné, že dne 17. 2. 2022 byl na čerpací stanici v Ivančicích. Pokud ano, tak tam byl s modrou kontejnerovou Avíí. Komise svědkovi ukázala fotodokumentaci vyhotovenou z videozáznamu pořízeného kamerovým systémem na čerpací stanici s dotazem, jestli zachycené vozidlo někdy řídil, přičemž svědek T. opověděl, že „*toto vozidlo určitě ne*“ (srov. protokol o výpovědi svědka ze dne 11. 4. 2023). Soud konstatuje, že vozidlo zachycené na videozáznamu není modré barvy ani kontejnerové (právě takové měl svědek v daný den řídit), nýbrž červené s šedou plachtou. Sám svědek T. výslovně popřel, že by konkrétně vozidlo z fotografie někdy řídil. Navíc byl (jak shora popsáno) osobně přítomen svědecké výpovědi svědkyně K. a poškozené, přičemž obě jasně uvedly, že to není ten muž, který se v inkriminované době nacházel na čerpací stanici.
37. Není proto vůbec podstatné, zda zástupce žalobce byl s tímto svědkem v kontaktu a dozvěděl se o tiskové chybě v jemu zasláné předvolance od něj, či toto žalobcův advokát zaslechl na počátku jednání komise. Z výpovědi samotného svědka T., ve spojení s výpověďmi svědkyně K. a poškozené, je totiž zřejmé, že svědek T. pachatelem přestupku nebyl.
38. Co se týče **zaměstnance H.**, komise jej předvolala jako svědka k jednání dne 11. 4. 2023. Svědek komisi kontaktoval telefonicky s tím, že se na jednání nedostaví z důvodu pracovního zaneprázdnění. Dále uvedl, že „*vůbec neví, proč byl předvolán a že o věci nic neví a svoji omluvu bere jako dostatečnou*“ (srov. úřední záznam komise ze dne 11. 4. 2023). Následně komise požádala policii o doručení předvolání svědkovi k jednání na den 3. 5. 2023; k jednání se ovšem svědek H. bez omluvy nedostavil. Ze sdělení policie vyplynulo, že

kontaktovala svědka H., která odmítl uvést své současné bydliště; opakovaně přislíbil vyzvednout si doručovanou písemnost, což se však ani v jednom případě nestalo (srov. odpověď na dožádání ze dne 3. 5. 2023). Následně bylo komisi doručeno *Čestné prohlášení*, v němž L. H. prohlašuje, že je ochoten vypovídat jako svědek; dodal, že doručování prostřednictvím policie považuje za nedůvodné, nedůstojné a nezákonné. Toto čestné prohlášení na podatelnu prvostupňového správního orgánu doručil osobně žalobce. Na podatelně přitom uvedl: „*dneska tady nejsem já, jako já, ale jako tady jako pan H., však se podívej, přečti si to tady*“ (srov. úřední záznam podepsaný třemi zaměstnankyněmi prvostupňového správního orgánu přítomnými tomuto incidentu). Komise již znova svědka H. nepředvolávala a ve věci rozhodla; konstatovala přitom, že výslech tohoto svědka by byl nadbytečný a že požadavek na provedení daného důkazu byl účelový.

39. Soud se ztotožňuje s tou částí odůvodnění komise, kde správní orgán vysvětluje, že svědek H. nakonec ve správním řízení nevypovídal, neboť „*se 2x nedostavil k řízení. S ohledem na další provedené důkazy, na základě nichž byl zjištěn stav věci, o kterém neexistují důvodné pochybnosti, dospěl správní orgán k závěru, že další předvolání L. H. jako svědka by bylo nadbytečné*“ (srov. str. 9 prvostupňového správního rozhodnutí). Soud akcentuje následující rozhodné skutečnosti: 1/ existuje objektivní důkazní prostředek, jakým videozáznam bezesporu je, na němž je zachycena osoba, kterou policie i dvě svědkyně jasně identifikovali jako žalobce, 2/ svědek T., jako jeden ze dvou řidičů uvedených v knize jízd žalobce, výslovně popřel, že by kdy řídil vozidlo Avia zachycené na videozáznamu. Za této situace bylo taktéž dle přesvědčení soudu nadbytečné svědka H. vyslýchat, neboť skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a přesvědčivě. Pokud žalobcem předložený list z evidence knihy jízd zjevně neodpovídal skutečnosti (neboť svědek T. dle své výpovědi nikdy neřídil vozidlo, které dle evidence řídit měl), pak nebyl důvod přistoupit k výslechu dalšího svědka, který byl taktéž v knize jízd žalobcem označen jako řidič Avie.
40. Souhlasit však nelze s následným argumentem komise, že výslech svědka H. by byl „*toliko účelový, neboť existuje předpoklad, že vinu vezme na sebe a tím by neriskoval postih, neboť v případě pana H. jako pachatele by byly oba skutky promlčené*“ (srov. str. 15 prvostupňového správního rozhodnutí). V tomto ohledu je třeba dát za pravdu žalobci, že se ze strany komise skutečně jednalo o pouhou vyfabulovanou spekulaci; takový argument je nepřipustný. Jakkoli by postup svědka H. spočívající v doznání mohl být pro žalobce příznivý, resp. zkomplikovat průběh přestupkového řízení, rozhodně správní orgán nemohl předjímat, že by k takovému úkonu ze strany svědka H. skutečně došlo. K oprávněnosti učinit takovou úvahu nejsou ve správním spise žádné podklady. Soud proto konstatuje, že komise pochybila, pokud jako jeden z důvodů, proč neprovedla žalobcem navrhovaný výslech svědka H., uvedla nepodloženou domněnku o jeho zamýšleném (křivém) doznání. Výše uvedený první důvod pro neprovedení tohoto svědeckého výslechu tkívící v jeho nadbytečnosti s ohledem na stav již proběhnuvšího dokazování je však dostatečný a samostatně nosný.
41. Soud proto uzavírá, že neprovedení předmětného důkazního návrhu odpovídalo individuální důkazní situaci v projednávané věci, a to ve smyslu rozsudku NSS ze dne 2. 9. 2010, č. j. 9 As 39/2010-68, na nějž komise i žalovaný odkázali.
42. Na posouzení věci nemůže ničeho změnit ani obhajoba žalobce, že v rozhodné době se **fyzicky nemohl nacházet na čerpací stanici**, neboť byl pracovně na jiných místech. Žalobce k prokázání tohoto svého tvrzení předložil následující dokumenty (všechny jsou součástí správního spisu): 1/ prodejku za hotové č. 3843 vystavenou dne 17. 2. 2022 v 9:06 hodin pro

odběratele HTL s.r.o.; 2/ fakturu - daňový doklad na jméno objednatele M. H. vystavený 17. 2. 2022 a příjmový pokladní doklad z téhož dne vystavený v 11:08 hodin, přičemž podpis odběratele (jeho zástupce) v obou případech chybí; 3/ daňový doklad č. X vystavený dne 17. 2. 2022. Z žádného z těchto dokladů ovšem nevyplývá, že by předmětné nákupy či vyzvednutí zboží učinil přímo žalobce osobně; doklady jsou vystaveny buďto na společnost HTL s.r.o. (přičemž sám žalobce uvedl, že má minimálně dva zaměstnance H. a T.), případně není na listinách kupující vůbec uveden. Žalobci tedy rozhodně nelze přisvědčit v tom, že by jím předložené doklady prokazovaly, že se on sám v inkriminovaném čase, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, nacházel na jiném místě, a tudíž nemohl být na předmětné čerpací stanici.

43. Pokud jde o to, jakým způsobem se s touto odvolací námitkou vypořádal žalovaný, tak krajský soud poukazuje na str. 6 napadeného rozhodnutí, v němž odvolací správní orgán uvedl, že vzhledem ke kamerovým záznamům z benzínové čerpací stanice a jednoznačné identifikaci žalobce nelze považovat jeho námitky, že uvedeného dne nemohl na čerpací stanici být, neboť měl ten den jinou pracovní náplň, za opodstatněné. Jakkoli se jedná o vypořádání stručné, soud jej považuje za dostatečné, a to právě s ohledem na argumentaci kamerovým záznamem, na jehož základě měly správní orgány přítomnost žalobce na čerpací stanici za prokázanou.

IV. 3 Nároky poškozené

44. Žalobce namítá, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že Nela Z. byla skutečně vlastníkem vozidla Audi A4 Avant, kterému byla poškozena pneumatika, tudíž jí vůbec neměl být přiznán status poškozené. Z karty vozidla RZ: X (založené ve správním spise) ovšem jednoznačně vyplývá, že v období od 29. 10. 2021 do 13. 2. 2023 byla vlastníkem předmětného vozidla právě N. Z.; vlastníkem vozidla tedy byla i dne 17. 2. 2022. Námitka žalobce tedy není důvodná, neboť žalovaný se vlastnictvím daného vozidla zabýval.
45. Poškozená zjistila závadu na pneumatice vozidla až později, nikoliv přímo na čerpací stanici; není proto vyloučeno, že k jejímu poškození mohlo dojít zcela jiným způsobem, než který je žalobci vytýkán. Tato argumentace je ovšem zcela lichá. Na kamerovém záznamu je zřetelně zachyceno, jak muž, který byl identifikován jako žalobce, nezjištěným předmětem dává dva silné údery do pneumatiky vozidla Audi A4 Avant. Za této situace tvrdit, že k poškození pneumatiky nedošlo tímto počínáním žalobce, nýbrž teprve následně při jízdě poškozené, je fabulace, které soud nemůže přisvědčit.
46. Soud připouští, že ze správního spisu nevyplývá, jaké přesně pneumatiky (typ, značku, kvalitu) měla poškozená na svém vozidle původně a za jakou pneumatiku byla po jejím poškození vyměněna. Svědek R. P. (provozovatel autoservisu, v němž poškozená pneumatiky měnila) přitom uvedl, že si předmětnou opravu nefotil a nemá žádnou dokumentaci ohledně měněných pneumatik (srov. protokol o výpovědi svědka ze dne 11. 4. 2023). Soud nemá žádný důvod se domnívat, že poškozenou uhrazené náklady byly nějak nadhodnocené. Částku 4 450 Kč za nákup dvou pneumatik na vůz Audi a servisní práce související s jejich výměnou namísto původních pneumatik nepovažuje soud za jakkoli excesivní. Žalobce ji bezprostředně po jejím uplatnění poškozenou v přestupkovém řízení nijak nesporel; se svými výhradami přišel až teprve v průběhu odvolacího řízení. Za takové situace nebylo dle soudu nezbytné, aby poškozená prokázala konkrétní typ původních a nově zakoupených pneumatik.

V. Závěr a náklady řízení

47. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal ani žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 30. října 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce